

וזכרת צוראו ית' ימלא פתרון החידה של העולם כולו אשר הדריכה מנוחתו ללא הפוגות.

[א] אני מאמין בא"ש שבצורה ית"ש הוא מנהיג וצורה לכל הצרואים וכוף לצדו עושיי"ע לכל המעשים.

[ב] א"מ בא"ש שבצוית"ש הוא יחיד ואין יחידות כמוכו בשום פנים וכוף לצדו אהב"ו.

[ג] א"מ בא"ש שבצוית"ש אינו גוף ול"י משיגי בגוף ואין לו שום דמיון כלל.

[ד] א"מ בא"ש שבצוית"ש הוא ראשון וכוף אחרון.

פרק ב

א.

טעות נושנת נתאזרחה בלב רבים במושג צעחון. שם צעחון המשמש למדה מכולל ועיקרית צפי החסידים, נסתובבה במושג חובה להאמין — בכל מקרה שפוגש האדם והעמידתו לקראת עתיד צלתי מוכחע ושני דרכים צעתיד, אחת טובה ולא שניה — כי צעח יהיה הטוב ואם מסתפק וחושש על היפוך הטוב הוא מחוסר צעחון. ואין הוראה זו בצעחון נכונה, שכל שלא נתברר בנבואה גורל העתיד אין העתיד מוכרע, כי מי יודע משפטי ד' וגמולותיו ית'. אבל ענין הצעחון הוא האמון שאין מקרה בעולם, וכל הנעשה תחת השמש הכל שבכחה מאתו ית', ובהיות פעולת האמונה על עורקי החיים היא בכלל מדות בני אדם, וכשם שמדת הענוה ומדת הרחמים וכיוצא בהן מן המדות אין להם ממקרי לורת בגשם, שורת הגשם קשורה בקלצ ובמדה, ואם תפסיד קלצה תופסד לורתה, וכלי שצור אינו כלי אלא חרס, אבל מדות בני אדם מתחלפות למדרגות נעלות זמ"ז, ולכל איש יש מידת ענוה וממדת הרחמים, אבל אין בני אדם משחויין בזה, והם זה למעלה מזה, כן מדת האמונה

יש זה מדרגות זה למעלה מזה וקטני אמונה ג"כ בכלל מאמינים, כיון שאינם בכלל הכופרים והמינים, אבל אמונתם חלושה, ואין פעולת אמונה שולטת עליהם, רק נגד עצירות ביותר מפורסמות ואשר כל הצור נזכרים צבן, ומאן שאמונתם יותר הזקה ופעולתה יותר ניכרת. וכן בהתחלפות למעלות ומדרגות פשוטה על קהל הלדיקים החיים באמונתם בכללותם אבל נבדלים צפרטיותם זה למעלה מזה זה למעלה מזה.

וכאשר האדם נפגש במקרה אשר לפי הנוהג שבולס לפוי חליו סכנה מדרכי הטבע לפחוד מטבעת העולם, וקשת רוחו ירפבו מלזכור שאין במקרה אדוניה לנו ושאין מעלור לדי מלהושיעו ולהכן מסצבים שיחליפו את כל המסוצבים, וההצלגה בשעה הקשה הלזו ולהשרות בקרבו את האמת הידועה כי אין כאן לפניו שום פגע רע מיד המקרה רק הכל מאתו יתי צין לעוב צין למוטצ, ואשר שרש אמונתו מפגיב פחדתו ונותנת לו אמץ להאמין באפשרות ההללה, ושאין לפניו נטיה לרעה יותר מנטיה לעובה, ענין זה יקרררררר מדת הצעחון.

וממדת הצעחון להעמיד עצמו על נקודת האמונה אף צבעלותו על מהשבתו לד היסורים ושיכוי לצו ער כי לא המקרה פגעתו שאין מקרה צעולם כלל רק הכל מאתו יתי וכמו שאמרו לולינום ופפום [תענית י"ח צ'] ואלו נתחייצנו כוי ואם אין אתה הורגנו הרצב הורגים יש לו למקום והרצה דוצים כוי, וכל זה ממדת הצעחון.

גם עילות של ההללה שטבעת בני האדם להשתדל צבן משתנות אלל הצועת, כי תחת לרדוף אחר נדיצים ושרים ולצקש תהצולות שוא, יפשפש הצועת צמעשיו ויפנה את לצו לתשובה תפלה ולדקה להעציר את רוע הגזירה.

ב.

האמור האמונה והצעחון אחת היא, רק האמונה היא המצט הכללי של צעליה, והצעחון המצט של המאמין על עצמו, האמונה צצהינת.